సంజీవని

అనూష ఆఫీసులోకి అడుగుపెట్టిన అరగంటకే సుధాకర్ నుండి ఫోన్ వచ్చింది.

"నీతో అర్జంట్‌గా మాట్లాడాలి. పర్మిషన్ తీసుకుని మనం ఎప్పుడూ కల్సుకునే చోటుకొచ్చేయ్" అన్నాడు.

"ఇప్పుడా? బోల్డంత పని పెండింగ్ ఉంది. సాయంత్రం ఆఫీసొదిలాక వస్తాను".

"అర్జంటని చెప్తే అర్థం కాదా?" అతని గొంతులో చిరాకు.

"ఆఫీసుకొచ్చీ రాగానే పర్మిషనడిగితే ఇవ్వటానికి ఈ ఆఫీసు నా బాబుదీ కాదు, నీ బాబుదీ కాదు"

"నేను సీరియస్‌గా మాట్లాడ్తుంటే నీకు నవ్వులాటగా ఉందా?"

రోషంగా ఎర్రబడిన సుధాకర్ మొహం కళ్ళముందు కన్పించి అనూష శబ్దం రాకుండా నవ్వింది.

"సరే. చాలా ముఖ్యమైన విషయం అంటున్నావు కదా. మా ఆఫీసుకే వచ్చేయి. విజిటర్స్ లాంజ్‌లో మాట్లాడుకుందాం".

"మీ ఆఫీసులో కూచుని చర్చించుకునే క్యాజువల్ విషయం కాదది. మనిద్దరి జీవితాలకు సంబంధించిన విషయం".

"నేచురల్లీ - మనం వేరే వాళ్ళ జీవితాల గురించి ఎందుకు చర్చించుకుంటాం? మనకంత తీరికా లేదు. ఆసక్తీ లేదు. మనం మనిద్దరి జీవితాల గురించే మాట్లాడు కుంటాం".

"అనూ! నేనింత దుఃఖంలో ఉండి మాట్లాడ్తుంటే నీకలా సరదాగా మాట్లాడటానికి మనసెలా ఒప్పుతోందీ? అసలు నువ్వు నన్ను నిజంగా ప్రేమించావా అన్న అనుమానం వస్తూ ఉంటుంది చాలాసార్లు".

"నువ్వెంత నిజమో, నేనెంత నిజమో, నాకు నీ మీది ప్రేమ కూడా అంతే నిజం"

తనూ, సుధాకర్ ప్రేమించుకుంటున్నారనీ, త్వరలో పెళ్ళి కూడా చేసుకుంటారనీ ఆఫీసులో దాదాపు అందరికీ తెల్సినా ప్రేమ అనే పదం ఎవ్వరికీ విన్పడనంత మెల్లగా పలికింది అనూష.

"నీకిలా ఫోన్‌లో సంభాషణ బావుందేమో కానీ, నాకు మాత్రం పరమ అసహనంగా వుంది. నువ్వు మరో పావుగంటలో వచ్చేయ్. నేను ఎదురు చూస్తూ ఉంటాను. పర్మిషన్ ఇవ్వకపోతే సెలవు పడేసి వచ్చేయ్" ఫోన్ డిస్కనెక్ట్ అయింది.

అనూష ఆటో చేసుకుని ఇందిరాపార్కు చేరుకుంది. తామిద్దరూ కూచుని మాట్లాడుకునే తంగేడు చెట్టుని సమీపించేటప్పటికే ఆమె కోసం సుధాకర్ అక్కడ నిరీక్షిస్తున్నాడు.

"ఇంతాలస్యం చేశావేమిటి? ఒంటరిగా కూచున్న నాకు ఆలోచనల్తో తల పగిలి పోతుందేమోననిపించింది"

"హాయిగా ఆలోచనల్ని తోడుంచుకుని ఒంటరిగా కూచున్నానని అబద్ధాలాడ్తావేం? అయినా నాకేమీ రెక్కలు లేవు. నువ్వు రా అంటూ ఆర్డర్ జారీ చేయగానే ఎగురుకుంటూ రావడానికి".

"సర్లే . . . సర్లే . . . మొదట కూచో . . . నీతో చాలా విషయాలు మాట్లాడాలి"

"నువ్వు ఎదురు చూపుల్లోనే కరిగిపోతావేమోనని భయమేసి క్యాంటిన్లో ఏమీ కొనుక్కోకుండా వచ్చా. నాకు తోడు రావా? వెళ్ళి ఐస్‌క్రీం తెచ్చుకుందాం".

సుధాకర్ కోపంగా చూశాడు. "నేను పనీపాటా లేక టైం పాస్‌కి గప్పాలు కొట్టటానికి రాలేదు. నీతో చాలా సీరియస్ విషయం చెప్పటానికొచ్చాను".

అనూష అల్లరిగా నవ్వుతూ "కొంపదీసి ఇన్నాళ్ళూ ప్రేమించిందంతా నటన - ఫ్రెండ్స్ పందెం కడితే అలా నాటకమాడాల్సి వచ్చింది - నన్ను క్షమించు - అంటావా బోల్డు తెలుగు సినిమాల్లోలా" అంది.

"ప్లీజ్ అనూ!" అన్నాడతను తల పట్టుకుంటూ.

"ఓవర్‌యాక్షన్ చాల్లే. విషయం ఎంత సీరియస్సైనా ఐస్‌క్రీం తింటూ వినకూడదని రూలెక్కడైనా ఉందా?"

సుధాకర్ స్ప్రింగ్‌లా లేచి "సరే పద" అన్నాడు కోపాన్ని కంట్రోల్ చేసుకుంటూ.

"వామ్మో! బెదరగొట్టావు కదా. అంత విసురుగా లేస్తే కొడ్తావనుకుని భయపడ్డా" అనూష కళ్ళను విశాలంగా చేసి, గుండెల మీద చేతులుంచుకుంటూ అంది.

చాకోబార్ కొనుక్కుని తిరిగి వచ్చాక చెట్టు బోదెనానుకుని కూచుంటూ 'ఇప్పుడు నీకు పర్మిషనిచ్చా. చెప్పుకో ఏం చెప్పుకుంటావో' అంది.

"నిన్న రాత్రి మన ప్రేమ గురించి అమ్మా నాన్నకు చెప్పాను".

"వెరీ గుడ్! నెలరోజుల్నించి నానుస్తున్నావ్‌గా. నిన్నటికి నీకు ధైర్యం చిక్కబట్టిందన్న మాట".

"వాళ్ళ రెస్పాన్స్ ఏమిటని అడగవేం? చాలా గొడవ జరిగింది. మన కులంకాని అమ్మాయిని చేసుకోడానికి ససేమిరా వీల్లేదన్నారు. మరలా ప్రేమా గీమా అంటే కాళ్ళు విరగ్గొడతామన్నారు".

అనూష మాట్లాడకపోవడం చూసి, "నీకు చాలా బాధగా ఉంది కదూ అనూ! నేనూ రాత్రంతా ఎలా బాధపడ్డానో తెలుసా? అన్నం తినలేదు. కంటిమీద కునుకు లేదు. మనసుకు శాంతి లేదు"

"నాకేం బాధగా లేదు"

"అదేమిటీ? మన పెళ్ళికి నా వాళ్ళు ఒప్పుకోవాలని నీవు కోరుకోలేదా?"

"ఎందుకు కోరుకోనూ- కానీ మీ వాళ్ళు ఖచ్చితంగా ఒప్పుకోరని నాకు తెలుసు. నేను వూహించిందే కాబట్టి నాకేమీ బాధగా లేదు. అయినా మన వయసువాళ్ళు ప్రేమించుకోవడం ఎంత సహజమో, పెద్దవాళ్ళు వాటిని కాదనడం కూడా అంతే సహజం. నేను మానసికంగా ఎప్పుడో ప్రిపేరయి వున్నా".

"మరి మన పెళ్ళి?"

"చేసుకుందాం. పెళ్ళికి కావాల్సింది మనిద్దరి అంగీకారం. పెద్దవాళ్ళ ఆశీస్సులు ఉండాలని కోరుకున్నాం తప్ప వాళ్ళ అంగీకారం లేనంత మాత్రాన మనకొచ్చే నష్టం ఏమీ లేదు. నీకూ ఉద్యోగముంది. నాకూ ఉంది. ఆర్థికంగా ఏ సమస్యా లేదు. మనిద్దరికీ ఒకరంటే మరొకరికి వల్లమాలినంత ప్రేముంది. జీవితం హాయిగా గడిపేయటానికి ఈ రెండూ చాలనుకుంటాను".

"ప్లీజ్ అనూ ! వై డోంట్ యూ అండర్‌స్టాండ్? మా అమ్మా నాన్నా ఒప్పుకోకుండా మన పెళ్ళి జరగదు"

"ఎందుకని?"

"మా అమ్మకు నేనంటే చాలా ఇష్టమని నీకెన్నో సార్లు చెప్పాను. గుర్తుందా? మా

అమ్మ దేవత"

"అమ్మను ప్రేమించగలవాడు భార్యనూ ప్రేమిస్తాడనే నమ్మకంతోనే కదా నేను లవ్‌లో పడింది"

"మా అమ్మంటే నాకు ప్రాణం"

"మరి నేనంటే?"

"నువ్వన్నా కూడా ప్రాణమే. అదే కదా నా సమస్య. అడకత్తెరలో పోకచెక్కలా ఉంది నా పరిస్థితి. ముందు నుయ్యి వెనుక గొయ్యి"

"ఇంతకీ ఎవరు నుయ్యి? ఎవరు గొయ్యి?"

"అనూ! బీ సీరియస్"

"ఓకే మన పెళ్ళికి అబ్జెక్షన్ కులాలు వేరు కావటమేనా?"

"అదొక్కటే కాకపోవచ్చు. నిన్ను చేసుకుంటే నా పెళ్ళి ద్వారా వచ్చే లక్షల కట్నం నష్టపోవాల్సి వస్తుందన్న కారణం కూడా అనుకుంటా. ఇదే అసలైన కారణం కావచ్చు".

"మొదట మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం. మెల్లగా వాళ్ళే సమాధానపడ్తారు"

"తన మాట కాదని నిన్ను చేసుకుంటే మా అమ్మ వురేసుకుని చచ్చిపోతానంది"

"మీ అమ్మ చాలా సహజంగా స్పందిస్తున్నారు. మన చిన్నప్పటి నుండీ అదే రొటీన్ డైలాగ్ వింటూ వస్తున్నాం. అవన్నీ ఉత్తుత్త బెదిరింపులే. కొద్దిగా ఓపిక పట్టు. అన్నీ సర్దుకుంటాయి".

"మా అమ్మ గురించి నీకు తెలీదు. చాలా మొండిమనిషి. అనుకున్నది సాధించేవరకూ నిద్రపోదు. చెప్పిందంటే చేసి తీర్తుంది"

"సరే. మరిప్పుడేం చేద్దామంటావు?"

"అది అర్థంకాకే కదా నీ దగ్గరకు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాను"

"ఇంకొన్ని నెలలు ఆగుదాం. నేను కూడా మా ఇంట్లో చెప్పి చూస్తాను. వాళ్ళు ఒప్పుకుంటారన్న ఆశతో మాత్రం కాదు. అలా ఆశపడటం వల్ల అనవసరమైన మనస్తాపం తప్ప మరో ప్రయోజనం ఉండదు. మన చదువు మనకు నేర్పిన సంస్కారం ఉందిగా. తల్లిదండ్రులకు ముందుగా చెప్పటం మన బాధ్యత. అందుకే చెప్పాలనుకుంటున్నా. ఈ లోపల నువ్వు మీ అమ్మని కన్విన్స్ చేయి".

“లాభం లేదు అనూ. నెలలు కాదు కదా సంవత్సరాలాగినా మా అమ్మ తన అభిప్రాయాలు మార్చుకోదు”.

“నాకు మీ అమ్మ పట్టుదల గురించి వింటుంటే ముచ్చటేస్తుంది. మరి ఆమెకు పుట్టిన కొడుకులో ఆ పట్టుదల ఏమైంది? వాళ్ళ మొండితనానికి మన జీవితాలు బలికాకూడదని నీకన్పించటం లేదా? మనం ఎందుకు మన ఆశల్ని, మన కోరికల్ని చంపుకోవాలి? మన మీద మన తల్లిదండ్రులకున్న ప్రేమే నిజమైతే ఇలా మన జీవితాల్తో ఆడుకోరు. వాళ్ళ పట్టుదలల్ని మన సుఖసంతోషాల కోసం త్యాగం చేస్తారు”.

సుధాకర్ కొన్ని నిముషాలు మౌనంగా – అనంతమైన వేదన అనుభవిస్తూ కూచున్నాడు.

అనూషకి చప్పున అతనంటే జాలేసింది. పసిపిల్లాడిలా అతన్ని ఒడిచేర్చి బుజ్జగించాలనిపించింది.

“జుట్టు పీక్కుని ఆలోచించేంత జటిల సమస్య కాదిది సుధాకర్! మన పెళ్ళి మీ అమ్మకు ఇష్టం లేదు. రైట్! మనకు మిగిలిన దారులేమిటి? ఒకటి – పెద్దల మాట కాదని పెళ్ళి చేసుకోవటం. నీకంత ధైర్యముంటే చెప్పు. ఈ క్షణం నీతో వచ్చేయడానికి నేను రెడీ. మీ అమ్మ వురేసుకుంటుందేమోనని నీ భయం. కాబట్టి నీకిది నచ్చదు. రెండు – కొన్ని రోజులు ఓపిక పట్టి మెల్లగా మీ అమ్మని ఒప్పించాక పెళ్ళి చేసుకోవటం. మీ అమ్మ మారే రకం కాదని చెప్తున్నావు కాబట్టి ఇదీ మనకు వర్కవుట్ కాదు. మూడు – మీ అమ్మ చెప్పిన సంబంధం చేసుకో. నువ్వు సుఖంగా వుండు. నాకిది బాధ కలిగించినా నీమీది ప్రేమసాక్షిగా నీ సంతోషం కోసం భరిస్తాను”.

“అనూ! అసలే గాయపడిన గుండె. దాన్నింకా ముక్కలుగా కోయకు. నాకు నువ్వూ కావాలి. మా అమ్మా కావాలి. ఎట్టి పరిస్థితుల్లో కూడా మీ ఇద్దరిలో ఏ ఒక్కరినీ వదులుకోడానికి సిద్ధంగా లేను”

“నేను చెప్పిన మార్గాలు నీకు నచ్చటం లేదాయె. మరి దీనికి పరిష్కారం ఏమిటి?”

“నేను రాత్రంతా ఆలోచించి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాను”

“ఏమిటది?”

“నా చావే దీనికి పరిష్కారం. అనూ! నాకు బతకాలని లేదు. నేను చచ్చిపోతాను”

ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనయినా నిబ్బరంగా ఉండగలిగిన అనూష కూడా ఆ మాటలకు కలవరపడింది. సుధాకర్ నుండి అటువంటి సమాధానం వూహించని ఆమెకు ఆ షాక్

నుండి తేరుకోడానికి కొన్ని నిముషాలు పట్టింది.

అనూష తన్ను తాను కంట్రోల్ చేసుకుంది.

"ఎంత పిరికివాడిలా మాట్లాడావు సుధా! చావు ఏ సమస్యకూ పరిష్కారం కాదు. అది పలాయనం. సమస్యని ఎదుర్కొనే ధైర్యం లేక వెన్నుచూపి పారిపోవటం" అంది అతన్ని అనునయించే ధోరణిలో.

"కాదు. చావాలంటేనే చాలా ధైర్యం అవసరం. అందరూ ఆత్మహత్యలు చేసుకోలేరు. తమ చేతుల్తో తమ ప్రాణాలు తీసుకోడానికి సహజంగానే మనసొప్పదు. వాళ్ళదే పిరికితనం. ప్రాణాల్ని తృణప్రాయంలా త్యాగం చేసేవాళ్ళందరూ గొప్పవాళ్ళు'.

"ప్రాణాల్ని దేశ రక్షణ కోసమో - ప్రజల సౌభాగ్యం కోసమో అర్పిస్తే దాన్ని త్యాగమంటారు. నీలా ప్రేమ కోసమనో, పెళ్ళికొప్పుకోవటం లేదనే సిల్లీ కారణంతోనో ప్రాణాలు తీసుకోవటాన్ని మూర్ఖత్వమంటారు".

"దీన్నిబట్టే అర్థమవుతోంది. నేను నిన్ను ప్రేమించినంత గాఢంగా నువ్వు నన్ను ప్రేమించలేదని, నువ్వు లేని బ్రతుకు నాకొద్దు. కాబట్టే చచ్చిపోవాలనుకుంటున్నా. నేను లేకున్నా నువ్వు బ్రతగ్గలవు కాబట్టే నా నిర్ణయాన్ని నువ్వు సమర్థించటం లేదు",

అతని అభిప్రాయానికి నవ్వాలో, ఏడ్వాలో అర్థం కాలేదు అనూషకి. "పిచ్చిగా మాట్లాడకు. ఎంత గొప్పగా ప్రేమించుకున్నారనే దానికి చచ్చిపోవటం కొలబద్ద కాదు. మన వయసు యువతీ యువకులకున్న సమస్య చెప్పనా - సాహిత్యం, సినిమాలు ఎంతగా పక్కదోవ పట్టిస్తున్నాయో అర్థం చేసుకోకపోవటం. మనమంతా ఒక మాస్ హిస్టీరియాకి లోనవుతున్నాం. ప్రేమికుల ఆత్మహత్యల్ని గ్లామరైజ్ చేసి ఈ మీడియా మన మనసుల్ని హిప్నాటిక్ ట్రాన్స్‌లోకి తీసుకెళ్తోంది. తను ప్రేమించిన పార్వతిని పిరికితనంతో పెళ్ళి చేసుకోలేకపోయిన దేవదాసు తాగి తాగి చచ్చిపోతే అతన్ని హీరోలా చూస్తున్నాం. సినిమా చివర్లో హీరోహీరోయిన్లు ఒకర్ని ఒకరు అల్లుకుని లోయలోకి దూకి చచ్చిపోతే దాన్ని హిట్ చేస్తున్నాం. సుధా! మనం చదువుకున్న వాళ్ళం. ఎటువంటి ప్రతికూల పరిస్థితుల్లో కూడా మన విజ్ఞతని కోల్పోకూడదు".

"మరి మన సమస్యకు పరిష్కారం చెప్పు. మరొకర్ని పెళ్ళి చేసుకోవటం - ప్రేమించిన వాళ్ళని మర్చిపోవటం లాంటి చెత్త సలహాలు కాకుండా సరైన మార్గం చూపించు".

"సరే. నన్ను కొద్దిగా ఆలోచించనీ. తొందరపడకు. తప్పకుండా ఏదో పరిష్కారం దొరక్కపోదు. మన మేధస్సుకి పదును పెడ్తే కొత్త కొత్త కోణాల్లో సమాధానాలు స్ఫురించవచ్చు. మనమెప్పుడూ తప్పుడు మార్గంలో ఆలోచించడం వల్లే దారులు మూసుకుపోయిన భ్రమకు లోనవుతున్నామనుకుంటా. నాకు కొంత వ్యవధినివ్వు. అప్పటివరకూ పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనలు మాని ప్రశాంతంగా ఉండు'.

అనూష వీడ్కోలు తీసుకునే ముందు ఏ అఘాయిత్యమూ తలపెట్టనని అతని చేత ప్రమాణం చేయించుకుంది.

తిరిగి ఆఫీసుకెళ్ళాలనిపించలేదు. బస్సెక్కి ఇంటికెళ్ళింది. కొద్దిగా తలనొప్పి . . . అవిశ్రాంతంగా ముసురుకుంటున్న ఆలోచనలు . . . సుధాకర్ ఎమోషనల్‌గా ప్రవర్తిస్తాడు. అదే అతనితో సమస్య. అసలు ప్రేమలో పడిన ప్రతివ్యక్తీ కొద్దో గొప్పో ఎమోషనల్‌గా ఉంటాడేమో . . . తను కాలేజీలో చదువుకునే రోజుల్లో తన క్లాస్‌లో చదివే రవి, కిరణ్మయి ప్రేమించుకున్నారు. పెద్దలు మందలించారని, వాళ్ళ ప్రేమకు అభ్యంతరం తెల్పారని కినుక వహించి, వాళ్ళది అమరప్రేమ అని నిరూపించటం కోసం ఇద్దరూ కౌగిలించుకుని బావిలోకి దూకారు. ఊరంతా పెద్ద వూరేగింపు. కాలేజీలో ఎవరి నోటవిన్నా వాళ్ళ అమరప్రేమ గురించి అబ్బురంగా మాట్లాడుకోటమే. ఒక్కరైనా అయ్యో నిష్కారణంగా చచ్చిపోయారే అని ఆలోచించలేదు. వాళ్ళిద్దరూ చనిపోయి తమ కాలేజీలో ఆదర్శ ప్రేమికుల్లా బతికిపోయారు. ఎంతటి విషాదం! ఎంతటి అవగాహనా రాహిత్యం !

రాత్రి పన్నెండు దాటినా ఆమెకు నిద్రపట్టలేదు. యూత్‌కి సరైన పథనిర్దేశం చేయగల వ్యక్తులు గానీ, సంస్థలుగానీ కొరవడటం అసలైన ట్రాజెడీ అన్పించింది. యువతీ యువకుల మానసిక దౌర్బల్యాలని సొమ్ము చేసుకుంటున్న మీడియాని కంట్రోల్ చేయలేని ప్రభుత్వం నిజమైన దోషి అనుకుంది. తమ పిల్లలకి తిండీ, దుస్తులు, చదువు ఇవ్వగలిగితే చాలు వాళ్ళు సంపూర్ణంగా ఎదుగుతారనే అపోహలో వాళ్ళ మానసిక ఎదుగుదలని పట్టించుకోని తల్లిదండ్రులు కూడా దోషులేననిపించింది.

బాల్కనీలోకొచ్చి నిలబడింది. వెన్నెల ఉదారంగా జారి బాల్కనీలో కుప్పలా పడి ఉంది. ఆమెకు వెన్నెలంటే ప్రాణం. గంటలు గంటలు వెన్నెట్లో తడుస్తూ గడపగలదు. కానీ ఇప్పుడదే వెన్నెల మండుతున్నట్లనిపించింది. సుధాకర్ ఎలా ఉన్నాడో? ఏం చేస్తున్నాడో?

మరలా లోపలికెళ్ళి తలుపేసుకుంది. సుధాకర్ తల్లిదండ్రులకు కులం కాకుండా కట్నం ఇవ్వలేకపోటమే అసలైన పట్టింపులా అన్పిస్తోంది. ఆమెకు రిటైరైన నాన్న

గుర్తొచ్చాడు. తనకున్న ముగ్గురు కూతుళ్లలో ఇద్దరికి కట్నకానుకల్తో పెళ్ళిళ్ళు చేయటంలోనే కూడబెట్టిందంతా హరించుకుపోయి, ఈ ఇల్లూ దీని మీద కొండంత అప్పూ మిగిలాయి.

తలుపెవరో మెల్లగా తట్టినట్లనిపించింది. భ్రమేమోననుకుంది. కాదు. నిజంగానే తలుపు దగ్గర ఎవరో ఉన్నారు. "ఎవరూ?" పెద్దగా అరిచింది.

"అనూ! నేను. తలుపు తెరు" అది సుధాకర్ గొంతు.

ఆశ్చర్యంతో తలుపు తెరిచింది. ఎదురుగా సుధాకర్. అతని చేతిలో చిన్న ప్లాస్టిక్ సంచి.

"ఇంతర్ధరాత్రి ఏమిటిలా వచ్చావు? గేట్‌కి తాళం వేసి ఉంది కదా - లోపలికి ఎలా రాగలిగావు?"

సుధాకర్ బలహీనంగా నవ్వాడు. అందులో దుఃఖఛాయలే ఎక్కువ కన్పించాయి.

"నాకు ధైర్యం లేదన్నావుగా - ఇలా అర్ధరాత్రి గోడ దూకి ప్రియురాలి గదిలోకి రావడానికి చాలా ధైర్యం ఉండాలి కదూ. ఇప్పటికైనా ఒప్పుకుంటావా? నాలో పిరికితనం లేదని" అన్నాడు.

ఈ మగవాళ్ళకెప్పుడు అర్థమౌతుందో? ధైర్య సాహసాలంటే ఇలా ఆడపిల్ల గదిలోకి దొంగచాటుగా రావడమో - నలుగురిలో ఆడపిల్లని అల్లరి చేయడమో - జడలో పూలు లాగటమో - బైక్‌మీద వేగంగా వెళ్తూ అమ్మాయిల్ని హడలెత్తించడమో అనుకుంటారు. అది రౌడీయిజమని వాళ్ళకి తెలీదు. దాన్నే హీరోయిజమని నొక్కి చెప్పే సెల్యులాయిడ్ ప్రమాణాలు కోకొల్లలు. ధైర్యమంటే జీవితాన్ని ఎదుర్కోవటమని - కష్టాలెదురైనా తొణక్కుండా పోరాడటమనీ - సమస్యల్ని చూసి బెదరకుండా పరిష్కారాలు సాధించటమని చెప్పాలనుకుంది.

అది సరియైన సమయం కాదనుకుని "లోపలికి రా" అంది.

సుధాకర్ కుర్చీలో కూచుంటూ, "అనూ! మనకోసం ఏం తెచ్చానో చూడు" అన్నాడు తన చేతిలోని ప్లాస్టిక్ బ్యాగ్ మంచం మీద పెడ్తూ. అతని స్వరంలో లోతైన ఉదాసీనత.

కుతూహలంగా బ్యాగ్‌లోకి చూసింది. రెండు కూల్‌డ్రింక్ బాటిళ్ళూ, ఒక నువాక్రాన్ డబ్బా ఉన్నాయి.

"మన కోసం విషం తెచ్చాను అనూ! మొదట నేనొక్కడినే చచ్చిపోవాలనుకున్నా. కానీ జీవితమంతా నీ తోడు కావాలని ఎలా కోరుకున్నానో, అలానే చావులో కూడా నాతోపాటే

నువ్వూ ఉండాలని ఇక్కడికొచ్చాను. మనిద్దరం కలిసి ఆత్మహత్య చేసుకుందాం అనూ” అన్నాడతను ఉద్వేగంగా.

కొన్ని సెకన్లు అనూష అచేతనురాలిగా ఉండిపోయింది. “సరే సుధా! కానీ నాకో విషయం చెప్పు. మనం ఎందుకు చచ్చిపోవాలి?” అంది తనని తాను కూడదీసుకుంటూ.

“మన ప్రేమ కోసం”

“నీవు ప్రేమామృతమనే పదం వినలేదా? ప్రేమ చాలా గొప్పది. అది అమృతంతో సమానం. చావబోతున్న వాళ్ళని కూడా పునరుజ్జీవింపజేసే శక్తి దానికుంది. అది సంజీవిని. మనలో ప్రాణశక్తిని వూదుతుంది. అది మనల్ని బ్రతికిస్తుంది. కానీ చంపదు. చావటం కోసమేనా ప్రేమించుకునేది? ప్రేమకు పర్యవసానం చావు కాకూడదు. అది మనలో జీవితేచ్ఛని పెంపొందించాలి’ అంది.

“చూశావా - చావనేటప్పటికి భయపడి లెక్చర్ ఇస్తున్నావు. నీవు పిరికిదానివి. నీకు నా మీద నిజంగానే ప్రేమ వుంటే వాదించకుండా నువాక్రాన్ కూల్‌డ్రింక్‌లో కలిపి తాగేయ్” సుధాకర్‌లో అసహనం.

“నాకు నీ మీద ప్రేముంది. ప్రేమంటే ఏమిటో స్పష్టమైన అవగాహనా ఉంది. ఇంత చిన్న విషయానికి అంతం చేసుకునేంత తుచ్ఛమైంది కాదు జీవితం.”

“మన ప్రేమ చిన్న విషయమా? మన పెళ్ళికి అవరోధం ఉండటం చిన్న విషయమా? మన పెళ్ళి ఎప్పటికీ కాదేమోనన్న దిగులు చిన్న విషయమా?”

“జీవితం చాలా విస్తృతమైంది. అందులో ఈ ప్రేమా, పెళ్ళీ, పిల్లలు చిన్న చిన్న భాగాలు మాత్రమే. అయినా మన పెళ్ళి ఎప్పటికీ కాదని ఎలా చెప్పగలవు? ఆశావహ దృక్పథం మన యువత ఎందుకు కోల్పోతుంది? ఒన్ డే హార్స్ మే ఫ్లయ్ అనే మాట నీవు వినే ఉంటావు. మన పెళ్ళికి మీ అమ్మ ఒప్పుకోకపోతే ఒప్పుకునే వరకూ నేను ఎదురు చూస్తాను. మన పెళ్ళిని ఆపగలరు. కానీ మన మన ప్రేమని ఆపలేరుగా? ఆర్యూ నాట్ హేపీ ఎబౌటిట్? మనం మన పాజిటివ్ విషయాల్ని మర్చిపోయి ఎప్పుడూ చీకటివైపే చూస్తూ ఉంటే మనకు జీవితమంతా చీకటిలానే కన్పిస్తుంది. ఒక్కోసారి వెనక్కి తిరిగి చూడు. వెలుతురు రాశులు రాశులుగా కన్పిస్తుంది”.

“సరే - నువ్వు చావుకు భయపడుతున్నావుగా - నిన్ను బలవంత పెట్టను. నేను మాత్రం బ్రతకను. చచ్చిపోతాను” సుధాకర్ ముందుకు వంగి నువాక్రాన్ డబ్బా అందుకున్నాడు.

"బతికుంటే నేనెప్పటికైనా నీకు దక్కుతాననే ఆశ ఉంటుంది. చనిపోతే ఏం ఉంటుంది?"

"మనిద్దరి పెళ్ళి జరుగుతుందన్న ఆశ నాకు లేదు".

"పెళ్ళి కాకపోతేనేం ప్రేమ లేదూ మనం హాయిగా బతికేయడానికి? అయినా పెళ్ళి కాదని ఎందుకనుకుంటావు? నీవూ, నేనూ చనిపోతే తల్లిదండ్రులు సంతోషపడ్తారనుకున్నావా? వాళ్ళకెంత గుండెకోతో ఆలోచించావా? మనల్ని కనీ, పెంచి, పెద్ద చేసినందుకు మనం వాళ్ళకు విధించే శిక్ష కాదా ఇది? నీవిలా ఆత్మహత్య చేసుకోవాలనుకున్నావని ఒక్కసారి మీ అమ్మకు చెప్పి చూడు. ఆ తల్లి హృదయం ఎంత తల్లడిల్లుతుందో నీకర్థమవుతుంది?'

ఆ మాటలు సుధాకర్ మీద బాగా పనిచేశాయి. తనంటే అమ్మకెంత ప్రాణం! తను చచ్చిపోతే అమ్మ తట్టుకోగలదా?

"మరి నేనేం చేయాలి?" అన్నాడు. అతనికంతా అయోమయంగా అన్పిస్తోందిప్పుడు.

"ఇలాంటి పిచ్చి ఆలోచనలు మానేయి. నిదానంగా వ్యవహరించు. మీ అమ్మ తప్పకుండా మార్తారు. గాలి తాకిడికి రాళ్ళు కూడా కరుగుతాయన్న నిజం నీకు తెలుసా? ఎటొచ్చీ నిరంతరాయంగా గాలి ఆ రాతిని ఒరిపిడికి గురిచేస్తూనే ఉంటుంది. అదే దాని విజయ రహస్యం. నీవూ ప్రయత్నించు. ఈ ప్రయత్నంలో నా సహకారం నీకెప్పుడూ ఉంటుంది"

సుధాకర్ మంత్రముగ్ధుడిలా కదిలాడు. అప్పుడే తెలతెలవారుతోంది. అతనికిప్పుడు తను వెళ్తున్న దారి స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది. నువాక్రాన్ డబ్బాని చెత్తకుండీలోకి విసిరేశాడు. కూల్ డ్రింక్ బాటిల్ మూత తెరిచి గటగటా తాగాడు. శరీరంలోకి కొత్త ఉత్సాహం ప్రవేశించినట్లనిపించింది.

ఎంత కష్టమైనా సరే అమ్మని పెళ్ళికి ఒప్పించాలనుకున్నాడు. అప్పటికీ ఒప్పుకోకపోతే ప్రత్యామ్నాయ మార్గమేమిటో బలంగా నిర్ణయించుకున్నాడు.

తన ఇంట్లోకి అడుగుపెడ్తున్న సుధాకర్ వెల్తురు చిమ్ముతోన్న నిలువెత్తు ఆశలా ఉన్నాడు.

(ఆంధ్రభూమి వార పత్రిక - 18 ఏప్రిల్, 2002)